Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Enhver Sit

Ugeblad
for
Politik og Kristendom.

Redigeret af Henning Jensen og Kristensen-Randers.

№ 7. | Torsdag den 14. Februar 1889. | 4. Aarg.

Indhold: Breve fra Rigsdagen. — Tvivl, (en Nutidsprædiken). — Direkte og indirekte Skatter. — Dansk Arbejderforbund. — Opraab. — Bekjendtgjørelser.

Breve fra Rigsdagen.

XIV.

Det er „Betænkningernes“ Tid paa Rigsdagen. Man vil i denne Tid stadig se i Dagbladene, at det og det Udvalg har afgivet Betænkning over den og den Sag, efterat den og den er valgt til Ordfører. Ordførerne vælges af Udvalgets Flertal, og hans Sag bliver det saa ved anden Behandling at forsvare Lovforslaget med de Ændringer det er undergaaet. At blive valgt til Ordfører anses for en Hæders- og Tillidspost, og da man, under almindelige Omstændigheder kun betror Hæders- og Tillidsposter til sine Venner, saa tihører Ordførerne altid Venstres Flertal. Det er dem der særlig maa bære Dagens Byrde og Hede i Rigsdagslivet. Er man ikke udrustet med stor personlig Ærgjerrighed er det derfor en Fordel at høre til Mindretallet, især naar Folkethinget, hvad ikke sjældent har været Tilfældet i denne Samling, svigter Ordføreren og i sine Afstemninger følger et eller andet Mindretal.

Naar „Betænkningerne“ begynde at strømme ind, er det Tegn paa at Enden er nær. De Lovforslag man vil have fremmet kommer op fra Udvalgenes Dyb, de, som der i Øjeblikket ikke kan være Tale om at gjennemføre bliver stikkende ligesom i en Sump. Et mærkeligt Eksempel herpaa er den Maade hvorpaa Landsthinget Aar efter Aar behandler de provisoriske Love. Gendarmerne f. Eks. forelægges aarligt Landsthinget og henvises til Udvalg. Her synker de efterhaanden dybere og dybere ned i Sumpen og forsvinder tilsidst ganske, indtil man endelig naar der kun er et Par Dage af Samlingen tilbage, ser det øverste af deres Chakot stikke frem i Form af en „Betænkning,“ der imidlertid, paa Grund af den fremrykkede Tid ikke naar videre end til at blive trykt. At de nogensinde skulde faa Benene op af Sumpen, saa de kunde marschere ned i Folkethinget er ikke troligt.

Blandt de Sager, som i forrige Uge tiltrak sig mest Interesse i Folkethinget var Forhandlingen om Pingels og Holms Udlevering til Skomager Heegaard og de 37 forbittrede Skomagersvende, som vilde have Lov til at drage dem for Domstolene paa Grund af deres Udtalelser i Thinget. Gad og Halkjær talte for Udleveringen. Med den Harme, der er ejendommelig for dydige Mennesker, naar de staar overfor forhærdede Syndere, opfordrede de i stærke Ord os andre til at give Slip paa Misdæderne og overlade dem til den retfærdige Gjengjældelse. De slog sig for deres Bryst og takkede Gud, at de ikke var som disse Toldere. Hr. Halkjær syntes ganske at have glemt at han for kort Tid siden fornærmede de arbejdsløse paa det føleligste ved at sige om dem at de ikke *vilde* arbejde. Jeg tillod mig derfor at minde ham om dette, som et Vidnesbyrd om, at hans egen Dyd ikke var ganske uplettet.

Man kan nu i og for sig ikke fortænke Højremændene i at de søger at faa trukket saamange Venstremænd og Socialdemokrater som muligt for Domstolene. De véd, at er vi først komne der, saa slipper vi sjældent helskindede derfra igjen. Det gaar os med Domstolene ligesom det gik Ræven da han stod udenfor Løvens Hule. Han saa, at alle Sporene førte indad, og sluttede deraf meget rigtigt, at der var gaaet mange ind med helt Skind, men de var blevet derinde med Hud og Haar. — Hvis nu Højremændene kunde faa os til at være behjælpelige med at slæbe vore Meningsfæller ind i Løvens Hule, saa vilde dette unægteligt røbe en ualmindelig Enfoldighed hos os. — Skarpsindige Jurister har udregnet, at

hvis Pingel blev udleveret, saa kunde han komme til, enten at udbetale en hel Formue, — som han ikke har, — i Bøder, eller at tilbringe flere Aar af sit Liv i Fængsel, altsaa blive idømt en Straf, som ikke stod i fjærneste Forhold til hans Brøde. At Højre er forbittret over at være gaaet Glip af denne fede Bid er naturligt. Men at tro at vi med koldt Blod skulde lade dem sluge Pingel med Hud og Haar, er mærkeligt. — Jeg vilde ikke have brugt det Ord om de saakaldte Skruebrækkere som Pingel brugte, at de er foragtelige Mennesker; men det kommer ganske simpelt deraf at jeg hører til de mere koldblodige, Pingel derimod til de varmblodige Mennesker. Saadanne varmblodige Mennesker kan undertiden løbe sig en Staver i Livet, bruge Udtryk som ere for stærke, og som Domstolene, der kun se paa den juridiske Side af Sagen ikke kunde lade passere. Men Folkethinget skal i saadanne Tilfælde ikke tage juridiske Hensyn, det skal tage Hensyn til om der ligger en i og for sig god og varm Følelse bag det stærke Udtryk. Nu er der ingen Tvivl om, at da Pingel brugte dette Udtryk, saa tænkte han paa, at Sammenholdet er det eneste Vaaben Arbejderne har i deres Kamp for at faa bedre Kaar, at den som bryder dette Sammenhold slaar dem dette eneste Vaaben ud af Haanden, stiller dem værgeløse overfor Kapitalens Magt, og gjør det derved umuligt for dem at opnaa en nogenlunde passende Løn. Man kan forstaa at et varmblodigt Menneske med disse Forhold for Øje kan komme til at udtale sig som Pingel, og det er saa langt fra at vi andre skal føle os retfærdige overfor ham, saa vi skulde mulig snarere betænke om vi ikke har temmeligt koldt Blod.

Naar der kæmpes mod Uretfærdigheden i Verden, som i vore Dage viser sig under mange Former, saa vil ethvert Menneske der har Følelse for Retfærdighed tage Del i denne Kamp. Men Maaden hvorpaa man deltager i den, Vaabnene man bruger vil blive forskjellige efter de forskjellige Menneskers Natur. Nogle bruger en spids fin Kaarde, som de anbringer snart paa det ene, snart paa det andet Sted af Modstanderens tykke Hud, med kold Beregning over, hvor det gjør mest ondt. Andre foretrækker at slaa løs paa Uretfærdighedens Uhyre med en Kølle, og rammer derfor undertiden et Sted, der maaske ikke skulde rammes. — De saakaldte Skruebrækkere ere snarere til at beklage end til at foragte. De er bukket under i Kampen mod Kapitalen, de har strakt Gevær for den, maaske fordi de anser Kampen for haabløs, men det er ingenlunde sikkert at de i deres Hjerte staa paa Kapitalens Side. — Det er med dem ligesom naar Herremændene kommer kjørende med deres Daglejere til Valg. De stemmer som Herren vil, — men Hjertet er tit paa helt andre Veje end Stemmen. — Jeg turde ikke kaste Sten paa dem. Men jeg turde heller ikke kaste Sten paa den, som i et Øjebliks Harme gav dem en Overhaling.

Pingel bruger Køllen, vi andre bruger Kaarden. Lad hver bruge det Vaaben der falder ham bedst i Haanden. Hovedsagen er at Uretfærdighedens Uhyre bliver angrebet baade med Stik og med Slag. — Desværre bider det ikke synderligt paa det. Det har rigtignok ingen Vaaben at værge sig med. — Man sammenligne f. Eks. engang Højrebladene med Venstrebladene. Ganske vist! der er kjedsommelige Venstreblade, — men i sin Helhed er Hjælpeløsheden paa Højres Side. — Men de har den tykke Hud! En saadan tyk Hud gjør alle Vaaben overflødige. Dyret ligger ganske roligt og sover indenfor, medens Tærskene hagler ned over det. Vanker der engang imellem et rigtigt Dommedagsslag, eller trænger Spidsen af Kaarden dybt ind, saa stikker det tykhudede Dyr ganske roligt Hovedet lidt ud og siger: Jeg syntes der var nogen der rørte ved mig. Saa sover det igjen.

Tvivl.

En Nutidsprædiken.

Matth. Ev. 11. 2—11.

Johannes den Døber var bleven kastet i Fængsel af Kong Herodes, fordi han havde talt Sandhed til ham og vovet at revse Kongens Laster. Sandheden er altid ilde hørt især af Verdens Herrer. Det kommer vel tildels af, at de er aldrig vante til at høre den. Naar de derfor kommer til at staa overfor et Menneske der er vant til at tale Sandhed, og tør tale den, saa gaar det i Reglen galt. Det vil sige det gaar galt for den der *taler* Sandhed. Det gik galt for Johannes, og det gik galt for Jesus Kristus, og det gik galt for Apostlene og for mange af de første Kristne. — Og da det saadan blev ved at gaa galt, saa tænkte Kristendommens Ordførere, at nu var det bedst at holde op med at tale Sandhed til dem som kunde gjøre en Fortræd for det. Og saa holdt de op paa enkelte Undtagelser nær. Og disse enkelte Undtagelser de vidste altid at det var halsløs Gjerning at tale Sandhed til Verdens Herrer, og tit gik det ogsaa i Opfyldelse, hvad de ahnede kunde komme. — Nu i vore Dage er det næsten hørt op. Vi tør ikke tale Sandhed undtagen til dem som ingenting kan gjøre os. „Sandhedsvidnerne er uddøde.“ Thi et Sandhedsvidne er kun den som taler Sandhed uden Persons Anseelse. Det højeste vi kan drive det til er at lade være at smigre Verdens Herrer. Men der er ikke mange af Kristendommens Ordførere der kommer saavidt. Naar Præster føre Ordet for Konger og Fyrster, saa er deres Ord i Reglen modbydelig Smiger fra først til sidst. Derfor raadner Samfundet fra Toppen af, og Saltet har mistet sin Kraft. Vi maa i Øjeblikket glæde os over at Kristendommen *har havt* Sandhedsvidner, og trøste os med og haabe paa, at den kan faa dem igjen.

Der er vel ikke mange Konger uden at de har gjort sig skyldige i den Synd, Johannes lastede Herodes for, nemlig Utugt, saa hvis alle Præster havde været ligesaa samvittighedsfulde som Johannes den Døber, saa var der ikke saa mange af dem der havde

været paa fri Fod. Men nu er det saadan at Kongerne er ansvarsfrie efter Loven. Jeg véd ikke om Herodes var ansvarsfri efter Loven. Men selv om han havde været det, saa er det ikke rimeligt at Johannes havde brudt sig noget om det. Han rettede sig i den Henseende ikke efter menneskelige Love, men efter Guds Lov. Nu retter vi os efter de menneskelige Love, og det er ogsaa sikrest. Guds Love er i de fleste Retninger sat ud af Kraft.

Men da Johannes nu sad her i Fængslet saa kom han i Tvivl. Og det var ikke i et eller andet mindre vigtigt Punkt, han kom til at tvivle, men det var om selve Hovedpunktet i Kristendommen. Han tvivlede om at Jesus af Nazaret var „den som skulde komme", den forjættede Messias, Guds enbaarne, elskelige Søn. Og dog havde han selv døbt Jesus, og da Jesus steg op af Vandet havde han hørt Røsten fra det høje: „Denne er min Søn den elskelige, i hvem jeg har Velbehag". Og Johannes havde prædiket om ham, at han var det Guds Lam, der bar Verdens Synd. Det var sunget for hans Vugge at han skulde jævne Herrens Vej, han var vokset op i et Hjem hvor Haabet om Frelseren var levende, og hans hele Liv havde været viet til at gaa foran den store Konge og berede Folkets Hjærte til at modtage ham. — Og nu da han nærmede sig Afslutningen af sin Løbebane, da det Sværd, som skulde af hugge hans Hoved allerede var slebet, nu tvivlede han. Og maaske døde han i denne Tvivl. Vi véd det under alle Omstændigheder ikke. Det sidste Ord vi har af ham er dette: „Er Du den der skal komme"? Var det maaske med det Spørgmaal paa Læberne, han gik ud af Verden?

Han sendte altsaa to Disciple til Jesus med dette Spørgsmaal Da de saa er gaaet fra Jesus saa har der været nogle af Jesu Disciple der har forundret sig over dette, og de har begyndt at tale ilde om Johannes. De har kaldt ham et Rør der viftede hid og did for Vinden. Snart troede han, snart tvivlede han. Han var en svag, blødagtig Natur har de sagt, og han duede ikke til at jævne Herrens Vej. Han var ingen Profet.

Alt dette har Jesus staaet og hørt paa, og da de saa var færdige saa tog han Ordet. Og da han talte, saa blev det til en Lovtale over Johannes den Døber. Ikke en Bebrejdelse, ikke et Ord om hans Tvivl. Johannes han var ikke noget svajende Rør, ikke nogen svag og blødagtig Natur, og han var mere end en Profet, han var Englen der gik foran hans Ansigt.

Vi lever i en Tid fuld af Tvivl. Og naar Tvivlen først er kommen ind i en Tid og en Slægt, saa angriber den alt og næsten alle. Tvivlen er ligesom en farlig smitsom Sygdom. Den skal have sin Tid at rase i. Og saalænge den raser, saa er der ikke mange uden de faar lidt af Sygdommen, selv om det kun er et meget let Anfald. Saa faar man undertiden af Lægerne det Raad, at man skal bare se at stramme sig op, lade som ingenting, saa gaar det nok over.

Naar Tvivlesygen kommer ind i en Slægt, saa angriber den naturligvis særlig det religiøse Liv, den kristne Tro. Det kunde rigtignok se ud, som om dette ikke var Tilfældet nu. Thi ganske vist er der mange, som aabenbart vedkjender sig, ikke alene at de tvivler om Kristendommens Grundsandheder, men at de fuldstændig har brudt med dem. Men naar man spørger Folk om de tror, saa vil de allerfleste dog sige: Gudbevares! vi tror alt. Og alle Præster de prædiker i fuld Overensstemmelse med „Troen". Man har sagt, — og det er vistnok sandt, — at der næsten aldrig er bleven prædiket i saadan Overensstemmelse med Troen, som i denne Tid, særlig her i Danmark. Og der er en Masse „opvakte" Mennesker af forskjellig Slags, som allesammen vilde anse det for den dødeligste Fornærmelse, dersom man spurgte dem, om de slet ikke vidste hvad det var at tvivle. — Alt dette kunde tyde paa, at selv om Tvivlen havde angrebet en Del, saa stod de andre desmere fast.

Men jeg for mit Vedkommende tvivler om, at det forholder sig ganske rigtig med al denne „Tro". Hvad er Tro? Troen er en Drivkraft i Menneskelivet. At et Menneske tror paa noget det viser sig deri at han kæmper for det han tror paa. Han vil gjøre det til Virkelighed, sætte det ind i Livet. At tro paa Jesus Kristus, det vil sige at kæmpe for at sætte hans Tanker ind i Livet, at gjøre dem til Virkelighed. — Men det ser man virkelig ikke meget til. De fleste af dem der siger, at de tror og slet ikke kjender til Tvivl, de som roser sig mest af deres Tro, de tager Livet som det er, de kan ikke engang se den skjærende Modsigelse mellem Livet, som det nu er, og Livet, som det skulde være efter Kristi Tanker. — Sagen er den, at de tvivler om, at et saadant Liv kan virkeliggjøres. De tvivler om, at Guds Rige kan komme her til Jorden. Naar de beder i „Fadervor": „Til os komme Dit Rige", saa tvivler de. Naar de bede: „Giv os i Dag vort daglige Brød", saa tvivler de om, at Forholdene kan blive saadan, at der kan blive dagligt Brød til alle. De mener, at det er nødvendigt, at en Del maa dø af Sult, og at en endnu større Del maa have lige til Sulteføde. Naar de taler om, at „Guds Rige bestaar i Retfærdighed, Fred og Glæde", saa tvivler de. De tror, at Uretfærdighed, Krig og Strid, Sorg og Elendighed altid skal have hjemme her paa Jorden. — Men dersom nogen siger til dem, at alt dette er Tvivl, og slet ikke andet, — det vil de paa ingen Maade indrømme.

Der er nemlig to Maader, hvorpaa man kan tvivle om Jesus Kristus. Man kan tvivle om hans Person og man kan tvivle om at han kan udføre sin Gjerning eller en Del af den. Tvivlen om hans Person bestaar særlig deri, at man ikke er sikker paa om han er Guds Søn, undfangen og født paa denne overordentlige Maade. — Hvad hans Gjerning angaar, saa gik denne ud paa at frelse Slægten fra Synden og alle dens Følger, at oprette Guds Rige. At dette Rige nu engang vil aabenbares i al sin Herligded, det tvivler ingen kristne Mennesker om. Men de fleste tror, at dette Guds Rige, det er kun noget hinsidigt. De tvivler om at han kan magte at gjøre Jorden til

et Guds Rige, eller dog til en Afspejling deraf. Deres Mening er den, at her maa han lade Synden med hele sit Følge af Nød og Elendighed raade. Her maa han lade Djævelen regjere, for engang selv at komme til at styre i en anden Tilværelse.

At tvivle om dette, det anser nu mange Kristne for fuldt berettiget. Derimod fordømmer de paa det haardeste al Tvivl om hans Person. — Jeg tror ikke at der er nogen Forskjel paa disse to Slags Tvivl. Jeg synes det er lige saa syndigt at sige, at Guds Søn kan ikke faa sit Rige oprettet her paa Jorden, han er magtesløs overfor den Onde i den Grad, at han omtrent maa lade ham herske i det store, medens han selv kun hist og her kan faa lidt Raaderum, jeg synes det er lige saa syndigt at sige det, som at sige, at han er næppe kommen til Verden paa den overnaturlige Maade, som de kristne tror.

Men enten vi nu har den ene eller den anden Slags Tvivl, hvis vi ellers har nogen, saa lad os være vor Tvivl bekjendt. Man skal naturligvis ikke tale til alle og enhver om sin Tvivl, lige saa lidt som man skal tale til alle og enhver om sin Tro; men man skal ikke skamme sig ved sin Tvivl, lige saa lidt som man skal skamme sig ved sin Tro. — Der kan være Tider da jeg tvivler om at Jesus er undfangen saaledes som Lucas fortæller. Det omtales kun et eneste Sted i det nye Testamente. Alle andre Steder omtales han som en Søn af Josef. Men der kan ogsaa være Tider da jeg tror det. Der kan være Tider da min Tro paa Guds Faderlighed er saa ringe, saa den er vistnok ikke stort bedre end Tvivl, og da det evige Livs Haab er saa blegt og ubestemt for mig, saa jeg har ingen videre Trøst af det. Derimod tvivler jeg slet ikke om, at Jesus Kristus er Verdens Frelser, at Verden kun kan frelses ved ham. Jeg tror fuldt og fast, at var alle de, som kalder sig Kristne, gjennemtrængt af hans Aand, saa kunde Jorden blive en Afspejling af det Retfærdighedens, Fredens og Glædens Rige, som engang skal aabenbares i sin Herlighed, istedetfor at det nu snarere er det modsatte.

Og da jeg nu har det saaledes at jeg selv kan tvivle, saa vil og kan jeg aldrig dømme andre tvivlende Mennesker. Men jeg vil trøste mig selv og andre tvivlende Mennesker med, at Johannes den Døber han vidste ogsaa hvad det var at tvivle. Og han blev rigtignok, — efter hvad vi kan skjønne, — bedømt meget haardt af Jesu Disciple men ikke af ham selv. Det er underligt nok, at i dette Punkt, med Hensyn til at dømme tvivlende Mennesker, der kan mange kristne Mennesker være saa forunderlig haardhjærtede. Mon det kommer af at de ikke selv kjender Tvivl, eller mon det kommer af, at de er vant til at slaa deres egen Tvivl ned med et Magtsprog, og saa mener de, at de kan gjøre det samme hos andre. Eller mon det kommer deraf, at de gaar selv undertiden med de samme Tvivl, men de skammer sig ved at sige det, de er bange for at nogen skal faa det at vide, og saa fare de saadan løs paa andre Tvivlere, for at man skal komme til at tro, at det er noget som de selv slet ikke kjender til? Grunden kan maaske snart være den ene snart den anden.

Men sikkert er det, at den Maade hvorpaa de fleste kristne Mennesker stiller sig overfor Tvivlere, den er ikke allene noget haardhjærtet, men den er saa forkert som mulig. Thi paa den Maade er mangen Tvivler dreven over i fuldstændig Vantro. Der er mange kristne Mennesker, — maaske især Præster, — det er ligesom de ligger paa Lur efter Tvivlere, og har de saa begyndt at spore en, saa strax ud efter ham. Og saa helmer de ikke før de har gjort deres bedste for at drive ham over i Vantroens Lejr. Eller ogsaa gjør de ham saa forknyt, saa han falder tilføje, underskriver alt hvad de vil have, siger Ja til det med Læberne, — men gaar med de samme Tvivl i sit Hjærte, som maaske æder mere og mere om sig, saa han i Hjærtet kommer stadig længere bort fra Troen skjønt han bliver ved at bekjende den med Læberne. Han bliver altsaa en Hykler. Jeg er vis paa der gaar en utrolig Mængde Hyklere omkring, som kunde være reddet for denne, den modbydeligste og foragteligste af alle Fejl, og reddet for den kristne Tro, hvis man blot havde behandlet dem rigtigt. Thi de begyndte ikke som Hyklere. De begyndte som Tvivlere, og de vare ærlige nok til at være deres Tvivl bekjendt. Men saa skulde det slaas ned, saa begyndte Forkjættrelsen, saa kom hele Kobbelet efter dem. Og saa blev de enten forknytte og faldt til føje af Angst, eller ogsaa tænkte de at det hele var ikke den Ulejlighed værd, og saa faldt de tilføje af Ligegyldighed. De bedste og selvstændigste af Tvivlerne derimod de gik enten over i Vantroens Lejr, eller ogsaa holdt de Stand, brød sig ikke om Spektaklet, og søgte selv ved Guds Hjælp, at klare sig ud af Tvivlen. — Og for dem blev det en Trøst at betænke hvordan Jesus tog Johannes Døberens Tvivl. Det var næsten ligesom han betragtede det som en Selvfølge, at selv Johannes kunde komme til at tvivle. Han tog det saa fuldstændigt roligt. Men kunde han taale Johannes's Tvivl, forstaa den, saa kan han vel ogsaa forstaa og taale vor. — Thi det kan ikke nægtes, at Johannes, som jeg før omtalte, havde adskilligt forud for os med Hensyn til at kunne besejre Tvivlen.

Og der var en Ting, han havde forud for os, som jeg ikke før berørte. Han havde alle de forunderlige Gjerninger, som Jesus Kristus udførte, og som fyldte Landet med Forbavselse. Han hørte om disse Gjerninger hver Dag, han fik det første levende Indtryk af dem. Det var ligesom al Nød og Sorg og Sygdom nu var ved at forsvinde fra Jorden. Thi de Gjerninger, Jesus henviste til, det var jo netop saadanne, hvormed han afhjalp den legemlige Nød. Men saadanne Gjerninger høre vi ikke videre til nu. — Det var den kristne Menigheds Opgave at fortsætte dette Frelserværk. Men i Stedet for at Nøden bliver mindre, saa bliver den bestandig større. — Og det er netop det, som gjør, at mange kommer til at tvivle i vore Dage De siger omtrent saadan: Det er aabenbart Kristendommens Bestemmelse at omskabe Ver-

den, at gjøre alting nyt og bedre, at skabe et nyt Samfund. Men, siger de saa, det har den ikke kunnet magte. Jesus og den første kristne Menighed, de begyndte godt, men nu er de kristne trætte, og nu er det akkurat lige saa galt som før Kristendommen. — Og dette er der noget i. Men dette giver atter Anledning til, at mange forarges paa Jesus Kristus, fordi han synes at have sat sig et Maal, som han ikke kan naa, og som han synes at komme bestandig længere bort fra.

Men det er ikke ham, vi skal forarges paa, men det er os selv. Thi det er vor Skyld, at han ikke kan naa sit Maal, det er fordi vi er komne til at tvivle om, at det kan naas, at Guds Rige kan komme til os. Vi tror nok, at vi en Gang kan komme *op* til Guds Rige, men vi tvivler om, at Guds Rige kan komme *ned* til os. — Og bag ved denne Tvivl, der ligger maaske, uden at Folk tænker over det, en Tvivl om, at han virkelig er Guds Søn.

Jeg føler hos mig selv, at skal jeg blive helbredet for min Tvivlesyge, saa maa jeg begynde med at tro, at Guds Rige kan komme ned til os her paa Jorden. Jeg maa tro paa det, at han har sat sig et Maal, som han kan naa, at han virkelig kan skabe et Retfærdighedens og Fredens Rige blandt Menneskene her paa Jorden. Tror jeg det, saa tager jeg Kampen op for dette Rige med de Kræfter jeg har, og tror andre det, saa gjør de det samme. — Og har vi først begyndt at kæmpe i Tro for det Maal, som han foreløbig vil naa her paa Jorden, saa vil han komme os til Hjælp i vor Kamp, saa vil vi faa Gjerninger at se, som han staar bagved med sin Kraftens Aand. Og saa vil vi efterhaanden blive helbredet for den anden Form af Tvivlesygen, Tvivlen om hans Person, vi vil komme til en fast Tro paa ham som Guds enbaarne Søn.

Det er for mig Vejen til den faste Tro: Først Tro paa, at han kan magte sin Gjerning, naa sit Maal, saa Kamp for dette Maal, baaret og hjulpet af ham; og saa den faste Tro paa ham selv, alt som vi ser, at han nærmer sig det Maal, han har sat sig: et Retfærdighedens og Fredens Rige paa Jorden, med Haab om et hinsides Glædens Rige.

Dansk Arbejderforbund.

Af Jens Peder Sundbo.

„Dansk Arbejderforbund" blev jo Navnet paa de forbundne Landarbejderforeninger. Dette Forbund har hidtil ført en provisorisk (foreløbig) Tilværelse. Men nu i Februar skal det holde en Generalforsamling, ved hvilken den endelige Ordning skal fastsættes, Love bliver vedtaget og der vælges Styrelse for Forbundet. Til denne Generalforsamling kan enhver Landarbejderforening faa Adgang, naar den hurtigst muligt melder sig ind i Forbundet, hvilket sker ved Henvendelse til Forretningsføreren, Hr. Literat Linderberg, Hospitalsvej 4, Frederiksberg. Hver Forening maa da sende mindst 1 Repræsentant og desuden 1 for hver 25 Medlemmer. — Til Forbundets Kasse er en Forening pligtig at betale 10 Øre aarlig for hvert Medlem. — Det er jo ingen Herregaard. Alligevel kan det maaske falde tungt nok for smaa, fattige Foreninger at udrede selv et saa lille Beløb. Men Sammenslutningen er ogsaa et Offer værd Kun alt for længe har Landarbejderne kæmpet i spredt Fægtning, eller rettere, de har maaske slet ikke kæmpet. Hvad det giver, har vi set; det giver nemlig kun Nederlag og Undertrykkelse. Det første Skridt fremad er de lokale Foreninger, hvis Formaal kan være mangeartet, Oplysning, Understøttelse, gjensidig Hjælp mod Angreb ude fra, Forbedring i de daglige økonomiske Kaar, men først og fremmest maa der arbejdes paa Udryddelsen af den gamle Fordom, hvor efter den ene Stodder ikke kan taale, at den anden har to Kæppe. En Landarbejder maa først arbejde for sine egne Kaldsfæller, de staar ham nærmest, og hans Forening maa derfor være en Fagforening.

Det næste Skridt paa Fremskridtets Bane er Sammenslutning af de lokale Foreninger. Først naar ogsaa dette Skridt er gjort, faar vi et gyldigt Udtryk for Landarbejdernes politiske Krav. Og først da vil de rigtig kunne paavirke den offentlige Mening og værge Husmændenes Rettigheder. At der kan udrettes noget i den Retning, det behøver man ikke at tvivle om, naar man vil se. Man kan se det paa Byarbejderne. Hvis ikke Arbejderne i Kjøbenhavn havde deres Presse og deres Foreninger, saa havde den offentlige Mening vel næppe været saa stærkt paa deres Side i den berygtede *Skomagerstrejke* hos Heegaard paa Kongens Nytorv.

Om der skal blive udrettet noget, det beror paa Landarbejderne selv. Holder de dem fornemt tilbage, saa har de ogsaa deres Part af Ansvaret for, at der intet bliver udrettet, — det er de mange Bække og smaa, der skal give den store Aa for Landarbejderne, baade med Hensyn til de økonomiske Forhold, og naar det gjælder om at paavirke den offentlige Mening. Da de nu har et Forbund, maa de derfor slutte dem til det, saa vidt de paa nogen Maade magter at gjøre det. At holde sig tilbage, fordi man finder Programmet for lille, det er ikke forsvarligt. De smaa Hensyn maa sættes til Side for det store, at alle Landarbejdere kan optræde i sluttet Trop. Saa har man naturligvis Lov til at arbejde for en Udvidelse af Programmet, om man ønsker det, men til *enhver Tid* og for *alle* gjælder det at bøje sig for *Flertallet*, saa længe til de selv faar Flertal for deres Anskuelser. Med Reformkravenes Udvikling har det for øvrigt gode Veje, de kommer af dem selv ligesom Sulten eller rettere med Sulten. Det vil sige, de kommer naturligvis ikke, uden der bliver arbejdet for dem, men Tiden skal nok føre dette Arbejde med sig.

Den bedste Maade, man kan gjøre en Forening rummelig paa, er naturligvis den, at man bliver Medlem og selv virker for videre Synspunkter. Hvis man alligevel tænker paa at blive Medlem af Forbundet, var det derfor heldigt, om man mældte sig nu inden

Generalforsamlingen, saa kan man være med til at sige, hvor Skabet skal staa, og altsaa have en Mulighed for at faa det til at staa efter sit eget Hoved.

Foreningen har allerede en ret betydelig Udbredelse her paa Sjælland. Den har allerede udstrakt sin Virksomhed til Lolland-Falster. Og den pønser nok paa intet mindre end en Erobring af hele Landet, — et formeligt Felttog i hvert Sogn. For Jyllands Vedkommende vil det dog maaske have sine Vanskeligheder, hvis man vil føre Krigen ved at oprette ny Foreninger. Husmandsforeningerne derovre vil da let blive saarede. At have to Slags Landarbejderforeninger jævnsides vil næppe være raadeligt, — de kan blive skrøbelige nok endda. Men kan det ikke lade sig gjøre, at „*Dansk Arbejderforbund*“ og „*Jysk Husmandsforening*“ paa en eller anden Maade slaar deres Pjalter sammen.

Jeg véd ikke, om de samlet kunde hedde „Dansk-Jysk Arbejderforening“. Men de to, som har saa meget tilfælles, maatte vel dog ved at lempe sig en Smule efter hinanden, kunne arbejde sammen, hvor det maatte være ønskeligt. Thi Landarbejderne kan foreløbig ikke give sig af med at glimre ved mangeartede Foreninger. De maa overalt sætte Ryg mod Ryg.

Lokale Erhværv i Bondestanden.

I. Grønne Ærter.

Den smalle Landtunge, der er begrænset af Isefjorden mod Vest og Roskildefjorden mod Øst, kaldes af Sjællænderne Horns Herred. Paa den sydlige Ende af denne Landstrækning har der i umindelige Tider været drevet et Erhværv, som er enestaaende i Bondestanden, og det er Dyrkningen af grønne Ærter, det vil sige Ærter, der spises halvmodne, altsaa ikke de Ærter, som er grønne i moden Tilstand. Disse „Grønærter“ sælges i Kjøbenhavn, der endnu for det meste faar sit Forbrug fra Horns Herred. Da det er vigtigt for Afsætningen at faa denne Vare paa Torvet saa tidlig paa Foraaret som mulig, saa har man paa den nævnte Egn faaet fat paa en Sort Ærter, som vokser hurtig og som er levedygtige nok til at trodse et ublidt Foraar; de kaldes derfor „Tidlige Ærter“. Da de jo i Almindelighed blev plukket grønne af, var det vanskeligt at faa Saa-Ærter. De enkelte Gaardmænd, som lod et Stykke Ærter staa og blive modent, kunde ogsaa faa disse Ærter godt betalte. Prisen var for en halv Snes Aar siden: En Tønde Rug for en Skæppe Ærter. Nogle Gaardmænd dyrker en Slags Ærter, som ogsaa sælges grønne, som senere bliver tjenlige, dem kalder de „Silde tidlige Ærter“.

Det Ærtestykke, som hver Mand havde, var ikke stort, vel 3—4 Spr. Land, men der var alligevel ikke en Plet paa hele hans Jord, som betalte sig saa godt. Den Slags Ærter, som er omtalt, er nu ogsaa ualmindelig frugtbare til at sætte Bælge; de har hvide Blomster.

Inden Jærnbanen blev lagt imellem Kjøbenhavn og Roskilde, maatte Bønderne kjøre lige fra deres Hjem til Hovedstaden, det var en Rejse paa 6—8 Mil. Det var naturligvis en dyr Tur med Slid paa Vogn og Heste og med Fraværelse fra Hjemmet. Manden skulde helst selv torve sine Ærter. Men i den Tid kunde de ogsaa faa 4 Rigsdaler = 8 Kroner for en Tøndesæk fuld af grønne Ærter. Det var en god Betaling, for der blev sandelig kun en lille Tønde Ærter, naar de blev bælget op. Hestene kunde vel nok trække godt en halv Snes Tønder, altsaa kunde saadan et Vognlæs indbringe en 80 Kroner. Forplejningen til Mand og Heste blev taget med hjemmefra. Gaardmanden tog til Kjøbenhavn med det første Læs og kjørte saa hele Vejen med de Heste. Derpaa torvede han og gik tidlig til Sengs. Men før Midnatstid spændte han for og kjørte til Roskilde med den tomme Vogn. Her var saa hans Karl kommet med et nyt Læs Ærter. De byttede saa Vognene om og Manden kjørte atter til Staden med et nyt Læs. Saaledes blev det ved at gaa i hele Ærtetiden, der varede 3 - 4 Uger. Der gik tidt 14 Dage hen, uden at Manden saa sit Hjem, men naar han længtes for meget, saa kunde han jo om Lørdagen kjøre hjem med den tomme Vogn og lade Karlen sælge Torvelæsset. Denne Forandring passede ogsaa godt for Karlen, thi saa kunde han jo tilbringe Søndagen i Kjøbenhavn. Det var en stræng Tid for Folkene i Hjemmet, denne Ærtetid. Alt, hvad baade kunde krybe og gaa af Gaardens Folk, maatte op midt om Natten, ikke senere end Kl. 2, men hellere før, for saa begyndte Ærteplukningen. Hver Person bar i Haanden en Malkeskammel og en Kurv. De satte sig saa i en Række ved den ene Rand af Ærtestykket. Derpaa greb de et Vred Ærteranker, som de tog ind til sig og pillede rene; hver skulde tage de, som laa lige ud for ham. Naar han var færdig med den første Favnfuld, løftede han Skammelen i Vejret, strøg Ærterankerne bag ved sig, satte sig foran og tog fat paa nogle ny. Naar der var plukket et godt Stykke og man saa sig tilbage, saa laa Ærtestykket, saa vidt som de var kommet, i store lange Striber, thi hver en, som havde plukket, havde dannet en Stribe. Denne Fremgangsmaade var fordelagtig, thi ved den kunde de faa alt med og se, hvortil de var kommet. Efter 8 - 12 Dage kunde de saa begynde forfra igjen, thi da var der kommet nye tjenlige Ærtebælge frem.

De øvede Ærtepillere kunde snart faa deres Kurv fuld, den gik de saa hen og tømte af i en Tøndesæk. De ny Folk fik altid Besked om, at de skulde lade en lang Stilk, af en Fingers Længde, følge med hver Bælg. Det fyldte saa godt i Sækken, men gjorde Plukningen noget senere.

Saa snart Plukkerne havde fyldt de Sække, der hørte til et Læs, maatte Karlen spænde for og kjøre til Roskilde, mens det øvrige Mandskab gik hen at faa sig en Morgenlur.

Efter hvad jeg har kunnet erfare, bliver Kjøbenhavn endnu forsynet med Grønærter fra Horns Herred og faar derfra sit meste Forbrug. Men Tiden har jo medført adskillig Forandring i denne Trafik.

Anton Nielsen.

„Direkte og indirekte Skatter“.

Maa det være mig tilladt i Anledning af Deres Artikel i forrige Nr. at gjøre nogle Bemærkninger.

De skriver: „Den direkte Skat stræber efter at være retfærdig. Dens Maal er at ramme Skatteevnen; den vil tage meget fra den rige og lade den fattige slippe. Den er lige som hine ædle Røvere, hvorom der undertiden fortælles, at de plyndrede de rige for at give de fattige.“

Mon denne Forklaring er rigtig?

Hvis nu en rig Mand, som ejer mange Millioner Kr., bor til Leje, f. Ex. hvad kommer han saa i Kraft af den her i Landet bestaaende Skatte-Lovgivning til at svare i Statsskat? Ikke en Øre! — Hvad kommer han til at svare til Amtskommunen? I de fleste Tilfælde ikke en Øre! Hvad kommer han til at svare til Sognekommunen? — Kun et meget lille Bidrag, fordi den større Del af Sognekommunens Indtægter, i Medfør af den bestaaende Lovgivning, skal tilvejebringes ved Paaligning paa Hartkornet.

Hvis de med den „direkte Skat“ mener den direkte Beskatning vi har her i Landet, saa gaar det vist ikke an, selv for en Lovgiver, at paastaa at den er ærlig eller retfærdig.

„Dens Maal er at ramme Skatteevnen“, siger De: Lad os nu f. Ex. tage en Jordbruger, større eller mindre, han svarer direkte Skat, baade til Stat og Kommune. Han svarer af sit Hartkorn, lige meget pr. Td., enten han er Millionær, eller han er saa fattig som en Kirkerotte. En Jordbruger kan være saa fattig, som et Menneske overhovedet kan være, og dog skal han svare baade direkte og indirekte Skat. — Her i Landet er mange fattige Jordbrugere, fordi Kapitalisterne ejer Jorden og tager Indtægten af Brugernes Virksomhed.

En Haandværker svarer ogsaa direkte Skat (Bygningsafgift) og dog kan Skatteevnen være saare ringe.

Nej saaledes, som den direkte Skat ydes her i Landet, er den hverken retfærdig eller ærlig.

Naar en Jordbruger maa standse sine Betalinger, gaar Fallit, skal de direkte Skatter forlods udredes, enten der saa bliver en Øre til ham selv eller ikke, og har han Tjenestefolk, som har Løn tilgode, saa skal dog alle direkte Skatter først udredes, og Tjenestefolkene faar som Regel intet.

Nej skal vi have en retfærdig og ærlig direkte og ærlig Beskatning, saa skaf os en anden. Den nuværende dur ikke.

De indirekte Skatter er ikke mere retfærdige, det skal indrømmes. Vel er det efter min Mening fuldt forsvarligt, at der kræves Skat baade af Tobak og Spiritus, enten saa de rige eller de fattige bruger disse Luxusartikler; men Sukkeret! Ja der kunde vi vist snart blive enige om, at de 11 Øre er en stor Uretfærdighed. Men hvad siger Lovgiverne?

En bekjendt Venstre-Lovgiver har jo flere Gange indbragt Forslag til Forandring i Told og Skibsafgifter. Denforeslaaede Nedgang i disse Afgifter har, saavidt jeg husker, været ca. 4 Millioner.

Hvor meget var Nedgangen pr. Pd. Sukker? Ikke en Øre! Spørg Forslagsstilleren, hvorfor Kaffe skal nedsættes ubetydelig, medens derimod Sukkeret slet ikke bliver nævnt, og han vil rimeligvis, nu som tidligere, trække paa Skulderen, rynke Næsen og vende Skraaen og sige, det gaar ikke an at røre ved Sukkeret, det giver de mange Penge i Statskassen!

Det ser næsten ud som Ironi, at tale om Nedsættelse af Tolden paa Livsfornødenheder, og dog lade denne vigtige Nødvendighedsartikel fremdeles være beskattet højest.

A

Hvis det blev Følgen af den direkte Skat, at en Millionær ikke kom til at svare noget videre i Skat, saa var det ganske vist et Uhyre af en Beskatning. Men saa desperate er de Statsøkonomer, der holde paa den direkte Beskatning dog heller ikke. — Hr. A. synes at være uvidende om, at der staar to Beskatningssystemer overfor hinanden hver med sine Forkæmpere, nemlig det direkte Beskatningssystem, hvis Forunaal er at lægge hele Skattebyrden paa *Formuen*, og som altsaa altid vil komme til at ramme Skatteevnen, og det indirekte Beskatningssystem, hvis Formaal er at lægge hele Skattebyrden paa *Forbruget*, og som altsaa hviler paa alle Forbrugere enten de er rige eller fattige. — I et Land med direkte Beskatning vil det derfor ikke nytte Hr. A.s Millionær det mindste, at han bor til Leje. Der undersøges kun hvormange Millioner han har, og derefter sættes han i Skat, selv om han foretrækker at bo i et Hundehus.

Alle Hr. A.s Bekymringer udspringer fra den Fejltagelse, at jeg skulde have sigtet til den direkte Beskatning vi har her i Landet, og at f. Ex. Hartkornsskatten er en direkte Beskatning. Men dette er en Fejltagelse. Hartkornsskatten kaldes ganske vist i Reglen en direkte Skat, men naar Talen er om de forskjellige Beskatningssystemer, de forskjellige Grundsætninger, hvorefter man skal gaa frem ved Beskatningen, saa forstaar man altid ved direkte Skat, en Formuesskat og ved indirekte, en Forbrugsskat. Efter det direkte Skattesystem falder altsaa Hartkornsskatten fuldstændig bort. Den Bonde som ejer sin Gaard gjældfrit kommer til at betale Skat af Gaardens Værdi, som hører med til hans Formue. Den Bonde derimod som har Gjæld for hele Gaardens Værdi, kommer altsaa slet ikke til at betale Skat, ganske simpelt fordi han ingenting ejer. — Der er altsaa, efter det direkte Beskatningssystem, ingen Fare for at en Jordbruger, der gaar fallit skal udrede Skatter før Tjenestefolkene faar noget. Thi han har ingen Skatter at betale.

Hvis man, istedet for at bruge de fremmede Ord, *direkte* og *indirekte*, vilde bruge de danske Ord, *Formues* og *Forbrugsskat* vilde saadanne Fejltagelser som Hr. A.s kunne undgaas.

Red.

Opraab.

Vi Undertegnede indbyder herved til Dannelsen af en Kvindevalgretsforening. Vort Maal er at skaffe Kvinder politisk og kommunal Valgret og Valgbarhed.

Denne Sag er af saa stor og gjennemgribende Betydning for hele Samfundsudviklingen, at Mænd og Kvinder Landet rundt utvivlsomt med os vil slutte sig til den.

Derfor opfordrer vi alle, som har fyldt 16 Aar, til at indtræde i Foreningen.

P. Andersen, Gaardejer, Jydstrup, *Maren Axelsen*, Helberskov pr. Hadsund, *V. Adler*, Redaktionssekretær, Kjøbenhavn, *Fredrik Bajer*, Folkethingsmand, Kjøbenhavn, Fru *Marie Bech*, f. Høegh, Mellerup Højskole, Fru *Eleonora Bondegaard*, f. Rosental, Svendborg, *Mettine Bølling*, Udg. af Ribe Amtstid., Varde, *Bøtker*, Folkethingsmand, Kjøbenhavn, Fru *Caroline Christensen*, Estlandsgade 8, Frk. *Cath. Ll. Christensen*, Lærerinde, Biersted pr. Aabybro, *R. Clausen*, Folkethingsmand, Kjøbenhavn, Fru *Caroline Dam*, Gl. Kongevej 168, *Carl Ewald*, Kjøbenhavn, *Anna Frederiksen*, Frm. f. de kvind. Sølvarbejdere, Pilestræde 40, Bispinde *Grundtvig*, Poul Møllers Vej 2, *V. T. Holst*, Pianofortearbejder, Kjøbenhavn, *C. Hostrup*, Kjøbenhavn, *J. Hansen* (Ølstykke), Folkethingsmand, Kjøbenhavn, Fru *Marie Hübner*. Hammer pr. Lou, Fru *Emma Hørup*, Kjøbenhavn, *Anna Jensen*, Form. for de kvind. Herreskrædere, Lavendelstræde 8, *Henning Jensen*, Folkethingsmand, Kjøbenhavn, *Morten Jensen*, Gaardejer, Smørumovre, Fru *Anna Jensen*, Bernstorfsvej 6, Fru *Erna Juel-Hansen*, Kjøbenhavn, Frk. *Erikka Juel*, Hjøring Højskolehjem, Fru *Clara Jordan*. Nykjøbing p. F., Fru *M. Jørgensen*, Ryesgade 73, *R Knudsen*, Lærer, Kaalundsgade 6, *C. Konerding*. Symaskinefabrikant, Tordenskjoldsgade 22, Frk. *Johanne Krebs*, Amaliegade 30, Frk. *N. Lagesen*, Form. for de kvind. Cigararb. Fagforen., St. Pederstræde 39, *H. J. Lauritzen*, Skomager, Form. for Ærø Folkeforening, *J. K. Lauridsen*, Folkethingsmd., Kjøbenhavn, *Peter Madsen*, Amtsraadsmedlem, Eskildstrup, *A. C. Meyer*, Journalist, Kjøbenhavn, *Chr. Mathiesen*, Gaardejer, Wittarp pr. Varde, Frk. *V. Møller*, Studiestræde 1, *Kristine Grønvald Nielsen*, Vestbirk pr. Horsens, Frk. *N. Nielsen*, prak. Læge, Kjøbenhavn, *L. C. Nielsen*, Cigararbejder, Blegdamsvej, *Rasmus Nielsen*, Folkethingsmand, Kjøbenhavn, *H. Nonboe*, Sagfører, Varde, *N. Pedersen*, Journalist, Ledøje, Fru *Johanne Petersen*, Nakskov, *Stine Petersen*, Husbestyrerinde, Holmstrup pr. Nykjøbig S., *C. Ravn*, Folkethingsmand, Kjøbenhavn, *R. P. Rasmussen*, Kursusbestyrer, Blegdamsvej 26, Frk. *Sachmann*, Valdemarsgade 50, Fru *Anna Schiøttz*, Vestergade 10, *Emil Schiøttz*, Folkethingsmand, Kjøbenhavn, *Erik Schiødte*, Arkitekt, Nørrefarimagsgade 58, Fru *Amalie Skram*, Kjøbenhavn, Frk. *Henriette Steen*, Kommunelærerinde, Østersøgade 36, *Johanne Svendsen*, Form. for de kvind. Væverе, L. Frydsvej 4, *F. Tutein*, Folkethingsmand, Kjøbenhavn, *Westergaard*, Folkethingsmand, Kjøbenhavn, *Rasmine Winther-Hansen*, Kommunelærerinde, Østersøgade 72.

Indmeldelser i Foreningen modtages paa nedennævnte Steder: i Kap. *Fischers Lokale*, Nørregade 38, St., (Kl. 7—7), hos Fru *Line Luplau*, Bianco Lunos Allé 9, 1. Sal, hos Fru *Louise Nørlund*, Schacksgade 11, 4. Sal, hos Fru *Anna Nielsen*, Blegdamsvejen 58, 2. Sal, i *Kjøbenhavns liberale Vælgerforenings Bureau*, Walkendorfsgade 3, St., og i *Bureauet for 5. Kreds*, Nørrebrogade 44, 1. S. o. G.

Kontingentet er 50 Øre aarlig.

Fredagen den 15. Februar d. A. vil der blive afholdt et offentligt Møde i Restauratør Larsens Lokales store Sal, St. Annæ Plads 13, ved hvilket Foreningens Formaal og Program vil blive nærmere udviklet. Adgangen er fri.

I det foreløbige Forretningsudvalg: *Line Luplau*, f. Monrad. *Anna Nielsen*. *Emilie Minnet*, Viceinspektrice. *Louise Nørlund*, Kommunelærerinde. *Emil Fischer*, Laboratorieejer, Kaptajn. *A. F. Lamm*, Vekselerer. *E. Staal*, Cand. jur.

Mejerielev.

En flink Pige, der vil lære Mejeri, kan faa Plads til 1. Maj paa Vindsebækgaards Fællesmejeri, Vindsebækgaard pr. Vallø St. Et lille Honorar gives.

En dygtig Mejerist

søges til et Fællesmejeri (Damp og Centrifuge). Første Klasses Smør og Ost forlanges, samt Dygtighed i Regnskabsføring. Løn 300 Kr. første Aar. Billet mrk. Mejeri, Postrestante Vallø St.

Mellerup Højskoles Elevforening.

Ikke indsendte Bidrag bedes snarest muligt sendte til Undertegnede.

Jørgen Nielsen,
Mellerup ved Randers.

Vestbirk Højskole

ved Horsens aabnes for Piger 3. Maj. Undervisningen ledes af undertegnede sammen med 1 Lærerinde, 3 faste Lærere og 1 Timelærer.

Kristine Nielsen. Grønvold Nielsen.

Kjøbenhavns Aftenskole
Vesterbrogade 15.
Teknisk-, Handels-, og Examens-Institut
til
Maskinistexamen
1. og 2. Del,
Officer- & Underofficers-
skolerne
af Hæren og Søværnet samt
Præliminærexamen.
OBS.
Forespørgsler besvares
af
L. J. Hoffmeyer,
Skolens Forstander.

For 1 Kr. 100 Ark Brevpapir og 100 Konvoluter. Extra godt. Forsendes fra *I. Knudsen*, Skive.

Præliminærexamen.

Indmeldelser til Kursus modtages paa Blaagaards udvidede Højskole (Realhøjskole) af Landindspektør **C. Andersen**, Dr. phil. **Fr. W. Horn** og Forstander **J. T. A. Tang.**

Slagtede Grise

og øvrige **Landprodukter** modtages til Forhandling. **Forespørgsler** besvares og meddeles Underretning om Prisforholdene.

H. P. Nielsen, Madsen & Pedersens Eftf., **Kompagnistræde 14,** Kjøbenhavn, K.

Paa Grund af Dødsfald søges straks eller til April en dygtig Avlskarl, helst en, som paa egen Haand kan lede Arbejdet. Løn 200 Kr. for et Aar. Eget Værelse. Samme Sted kan en ung Pige faa Plads til Maj og lære Husholdning.

Torupgaard pr. V. Hornum.

J. Dollerup.

Pladsen som Pige hos os er besat.

Henning Jensen.

Ansvarhavende Redaktør: **Henning Jensen.**
Trykt hos Rasmussen & Olsen. — Kbhvn.